

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/105/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112230409
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Šebeň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8112230409.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Šebeňa a členov senátu JUDr. Milana Majerníka a JUDr. Mareka Kohúta, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava 811 09, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava 811 09, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava 813 11, Župné námestie 13, IČO: 00166073, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné zo dňa 26.2.2015-115 sp. zn. 5C/538/2012-115 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok súdu prvého stupňa.

Nepriznáva účastníkom náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Prvostupňový súd napadnutým rozsudkom zamietol žaloby na náhradu majetkovej škody, ako aj na náhradu nemajetkovej ujmy podané na Okresný súd Prešov dňa 27.9.2012 pod pôvodnými spisovými značkami 17C/216/2012, 17C/314/2012, 17C/313/2012, 17C/311/2012, 17C/310/2012, 17C/309/2012, 17C/307/2012, 17C/298/2012, 17C/303/2012, 17C/315/2012. Tieto konania uznesením sp. zn. 17C/303/2012-7 z 10.10.2012 spojil na spoločné konanie a rozhodol, že konanie o týchto veciach sa bude viesť pod sp. zn. 17C/216/2012. Vo všetkých spojených veciach sa žalobca domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla žalobcovi v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Prešov, ktorý v dotknutých exekučných veciach nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase. Z dôvodu vylúčenia sudcov Okresného súdu Prešov boli takto spojené veci postúpené Okresnému súdu Humenné. Prvostupňový súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom spisov Okresného súdu Prešov sp. zn. 17C/216/2012, 17C/314/2012, 17C/313/2012, 17C/311/2012, 17C/310/2012, 17C/309/2012, 17C/307/2012, 17C/298/2012, 17C/303/2012, 17C/315/2012, exekučných spisov Okresného súdu Prešov sp. zn. 6Er/1004/2007, 7Er/2432/2003, 26Er/4757/2004, 26Er/402/2005, 6Er/2672/2003, 26Er/681/2004, 23Er/197/2005, 26Er/218/2005, 26Er/2658/2004, 23Er/611/2004, podaniami žalobcu, vyjadreniami žalovanej, ako aj žalobcom predložených znaleckých posudkov. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania dospel súd prvého stupňa k záveru, že v exekučných konaniach, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu žalobca nepreukázal nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prietahov v konaní. V súvislosti s nárokmi žalobcu, týkajúcimi sa neskorého rozhodnutia o návrhu na zmenu exekútora, konštatoval, že nebolo účelné rozhodovať o zámene exekútora, keďže súd vyhlásil exekučné konania za neprípustné a exekúcie zastavil. Navyše v konaniach, ktoré začali do 31.8.2005, v tom čase platná právna úprava neustanovovala povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora, k čomu došlo až s

účinnosťou od 1.9.2005. S poukazom na ustanovenie § 238 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z.z., konania začaté pred 1. Septembrom 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31.8.2005, ak odsek 2 neustanovuje inak. Ustanovenie § 238 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. taxatívne vymedzuje ustanovenia Exekučného poriadku, ktoré sa použijú aj na konania začaté pred 1.9.2005, avšak s výnimkou ustanovenia §44 ods. 7 Exekučného poriadku. Žalobca sa vo svojej žalobe domáha náhrady materiálnej škody vo výške nákladov na správu a vymáhanie pohľadávky za obdobie od podania návrhu na zmenu súdneho exekútora do rozhodnutia o ňom. Žalobcom tvrdená majetková škoda však nebola nijako objektívne preukázaná, pričom na žalobcovi je dôkazná povinnosť. Žalobca svoje tvrdenia o škode v žalobe všeobecne popísané nijako nedokladoval. Určenie výšky škody v žalobe nie je dôkaz o vzniknutej škode. Žalobca síce predložil znalecký posudok, ten sa však netýka uplatňovaného nároku, ale preukazuje náklady na administratívne činnosti, ktoré podľa jeho tvrdení vznikli žalobcovi v dôsledku komunikácie so súdom, účastníkom, exekútorom a podobne. Žalobca v otázke preukázania škody neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal vynaloženie uplatnených nákladov na správu a vymáhanie pohľadávky a nepreukázal, že sa jedná o škodu (tieto náklady mal tak, či tak). Nestačí samotné tvrdenie žalobcu o tom, že mu vznikli náklady, ktoré vyčíslil bez predloženia dôkazu o vynaložení nákladu. Tu súd poukazuje na to, že žalobca v danom prípade nepreukázal ani ostatné podmienky na náhradu škody. Ďalšou z nevyhnutných podmienok pre priznanie nároku žalobcovi je preukázanie tzv. príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. V právnej teórii sa týmto vzťahom označuje priama väzba javov /objektívnych súvislostí/, v rámci ktorého jeden jav /príčina/ vyvoláva druhý jav /následok/. O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nesprávnym úradným postupom a škodou, vzťah príčiny a následku. To znamená, že príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom je daná len vtedy, ak by škoda pri absencii nesprávneho úradného postupu nevznikla. Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. Pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku. Pre naplnenie týchto predpokladov zodpovednosti za škodu je potrebné preukázať, či nedodržanie zákonnej lehoty malo za následok zníženie, či zánik možnosti žalobcu získať z titulu vedenej exekúcie plnenie. Toto žalobca nepreukázal a nedokladoval.

Súd má za to, že žalobca na podporu svojich tvrdení nepredložil, ani neoznačil žiaden dôkaz a teda v tomto smere neunesol dôkazné bremeno tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 101 O. s. p. Z hľadiska príčinnej súvislosti medzi škodou, ktorá mala žalobcovi vzniknúť a postupom príslušného súdu, ktorý žalobca považuje za nesprávny, nemožno ustáliť, že následkom takého postupu súdu vznikla žalobcovi škoda, spočívajúca v rozdiel medzi reálne a hypoteticky vymoženou sumou. Príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou nemožno len predpokladať, ale táto musí byť jednoznačne preukázaná. Keďže podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sú stanovené kumulatívne, v prípade nesplnenia čo i len jednej z nich, nie je táto zodpovednosť daná. Žalobca tiež uplatnil nárok na nemajetkovú ujmu. Tu zjavne opomína, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením. Uvedené zo žalobného návrhu nevyplýva a z toho dôvodu nie je preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy, ako ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch. Súd prvého stupňa uzavrel, že žalobca nepreukázal žiadnym spôsobom dôvody pre priznanie nemajetkovej ujmy, o ktorú žiadal. Ani jeden z dôvodov pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch ničím nepodložil a nepreukázal a preto nemožno akceptovať ako dôvod pre takéto priznanie to, že neskorým ukončením procedúry exekučným súdom mohlo dôjsť k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinnosťou, alebo k insolvencii povinného, prípadne, že táto situácia si vyžadovala kroky smerujúce k zabezpečeniu vymožitelnosti pohľadávky a príslušenstva, pretože samotná žaloba tieto okolnosti udáva len ako možné riziká bez ich dostatočného podloženia a preukázania. S poukazom na uvedené súd prvého stupňa žaloby zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Žalovaná bola v konaní úspešná, avšak trovy konania v lehote do 3 pracovných dní od vyhlásenia rozhodnutia si nevyčíslila a zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia jej žiadne trovy konania nevyplývali. Preto o trovách konania rozhodol tak, že žalovanej ako úspešnému účastníkovi ich nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Navrhol rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie. Ako dôvod uviedol, že postupom súdu sa mu odňala možnosť konať pred súdom, že v konaní došlo k vadám, k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci tým, že súd nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy. Tieto odvolacie dôvody konkretizoval tým, že súd rozhodol v merite veci

na základe „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v § 9 ods. 2 a zákona č. 514/2003 Z. z.. V právnom štáte nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a potom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Súd pri svojom rozhodovaní je viazaný ustanovením § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ustanovenia § 9 ods. 2 zákona a v znení zákona č. 412/2012 Z. z.. Súd svojím rozhodnutím de jure a de facto aplikoval princíp pravej retroaktivity, čo je neprípustné. Ďalej uviedol, že súd vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Tvrdí, že súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lége ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritorne rozhodnutie. Európsky súd pre ľudské práva opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prietahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory ako napr. rozsah nevybavenej agendy a podobne. Nemožno pochopiť, ako môže mať na výsledok konania dopad skutočnosť, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom. Poslednou odvolacou námietkou poukazuje na to, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh žalobcu na prerušenie konania, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. Na základe toho navrhol, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok na neverejnom zasadnutí, v dôsledku čoho nebolo na odvolacom pojednávaní priamo zopakované, či doplnené dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa. Právnym dôsledkom takéhoto preskúmania veci je viazanosť odvolacieho súdu v skutkovom stave zistenom súdom prvého stupňa (§213 ods. 1, 3,4,5 a § 214 ods. 2 O.s.p.). Nakoľko však rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, bol termín verejného vyhlásenia rozsudku uverejnený v zákonom stanovenej lehote na úradnej tabuli súdu a na internete (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, pokiaľ by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§212 ods. 1,3 O. s. p.). Po takomto preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu v konečnom dôsledku nie je opodstatnené. Prvostupňový súd náležite zistil skutkový stav veci, zo zistených skutočností vyvodil správny právny názor a svoje rozhodnutie podrobne a presvedčivo odôvodnil. Odvolací súd si osvojuje dôvody preskúmaného rozhodnutia a len na zvýraznenie správnosti týchto dôvodov k nim dodáva:

Predmetom odvolacieho konania je nárok žalobcu na náhradu skutočnej (majetkovej) škody a na zaplatenie primeranej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch uplatňovaný podľa § 17 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci - ďalej len ZZŠ. Žalobca tvrdí, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá mu vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Prešov, ktorý v dotknutých exekučných veciach nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase.

Štát zodpovedá za podmienok ustanovených Zákomom o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom (§ 3 ods. 1 písm. d/ ZZŠ). Vo veci náhrady škody vzniknutej v občianskom súdnom konaní alebo ktorú spôsobil exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR (§ 4 ods. 1 písm. a/1, 3 ZZŠ).

Odvolací súd je toho názoru, že aj v prípade, že exekučný súd rozhodoval oneskorene o pripustení zmeny exekútora, nemohla mať táto skutočnosť za následok neodôvodnený prietah v exekučnom konaní. Súdnym exekútor je povinný pokračovať v exekúcii aj po podaní návrhu na

zmenu exekútora, a to až do vyhovujúceho rozhodnutia exekučného súdu takémuto návrhu. Prípadné omeškanie súdu s rozhodnutím o takomto návrhu samo o sebe nemôže byť dôvodom pre vznik práva na náhradu škody z titulu nesprávneho úradného postupu.

Nie je dôvodná odvolacia námietka žalobcu týkajúca sa aplikácie ustanovenia § 9 ods. 2 ZZŠ v znení účinnom od 1.1.2013 pri interpretácii pojmu „nesprávny úradný postup“. Účinnosť novelizovaného ustanovenia § 9 ods. 2 ZZŠ je až od 1.1.2013 a žaloby v preskúmvanej veci boli podané v roku 2012, avšak predmetné novelizované ustanovenie „doplňa aj vykladá ustanovenie § 9 ods.1 predmetného zákona“. Samotný odvolateľ v podanom odvolaní konštatoval, že v tomto prípade súd neprípustne „interpretoval“ zákon, že ho novelizované ustanovenie „inšpirovalo“. Vo všetkých veciach spojených na spoločné konanie preskúmvaných v tomto odvolacom konaní bola podaná žaloba na náhradu škody a nemajetkovej ujmy dňa 27.9.2012, teda pred dňom účinnosti novely zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci č. 412/2012 Z. z.. V súvislosti s touto novelizáciou neobsahuje zákon žiadne prechodné ustanovenia. V dôsledku toho možno ustanovenia uvedené v tejto novelizácii aplikovať len na konania začaté po dni 31.12.2012.

Prvostupňový súd však pri svojom rozhodovaní bol oprávnený a povinný vykladať pojem „nesprávny úradný postup“ podľa práva platného do 31.12.2012, pričom nie je vylúčené, aby sa „inšpiroval“ novelizovaným znením zákona a prípustnou formou a rozsahom vyložil pôvodné znenie tohto zákonom stanoveného pojmu.

Podľa § 9 ods. 1 ZZŠ v znení účinnom do 31.12.2012, sa za nesprávny úradný postup považovalo aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní, alebo iný nezákonný zásah do práv, a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb.

Podľa obsahu tohto pojmu mohlo ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu. „K nesprávnemu úradnému postupu môže dôjsť nielen pri úkonoch v rámci činnosti, pri ktorej štátny orgán nerozhoduje, ale aj v rámci rozhodovacej činnosti. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj nevydanie alebo oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia stanovených alebo primeraných lehôt vhodného vydania (nie však vydanie rozhodnutia samo), lebo znaky nesprávneho úradného postupu má aj nečinnosť štátneho orgánu alebo jeho činnosť, ktorá nie je vykonávaná v stanovenej lehote“ (rozsudok Najvyššieho súdu SR spisovej značky 4Cdo24/2004 zo dňa 1.1.2011).

Z toho istého rozhodnutia Najvyššieho súdu SR je však možné zistiť, že pokiaľ „...orgány nepostupovali v rozpore so záväznými právnymi predpismi vzťahujúcimi sa na ... konanie ..., ich konanie nevykazuje znaky nesprávneho úradného postupu...“.

Odvolací súd zastáva názor, že bez ohľadu na to, či konanie vo veci náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci bolo začaté pred alebo po 1.1.2013, nie je možné považovať za nesprávny úradný postup v zmysle tohto zákona nedodržanie lehoty 30-tich dní stanovenej v § 44 ods. 8 zákona č. 233/1995 Zb. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - ďalej len Exekučný poriadok v znení účinnom do 31.12.2014. Nedodržanie zákonom stanovenej lehoty 30 dní môže byť nesprávnym úradným postupom aj v prípade nečinnosti pôvodného exekútora, avšak muselo by ísť „o zbytočný prietah“, splňujúci podmienky stanovované v § 4 ods. 1, 3, § 9 a v § 14 ZZŠ.

V tejto súvislosti možno odkázať na závery Ústavného súdu SR uvedené v náleze IV.ÚS 606/2012 zo dňa 14.12.2012. Ústavný súd tam, okrem iného, zdôraznil, že „... aj niekoľko mesačná nečinnosť súdu nemusí zakladať práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“. Poukázal na to, že žalobca podával žiadosti o udelenie poverenia hromadne, teda zaťažoval súd v rovnakom čase väčším počtom podaní, a preto musel počítať s určitým technicko-administratívnym zdržaním na strane súdu, ktoré spôsobilo, že o jeho žiadosti bolo rozhodnuté s určitým časovým odstupom, čo je ústavne akceptovateľné.

Povinnosťou súdu je organizovať procesný postup v súdnom konaní tak, aby so čo najrýchlejšie odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so svojím návrhom na rozhodnutie súdu.

Rýchlosť a účinnosť súdneho konania je objektívne podmienená charakterom, právnou a faktickou zložitou prejednávanej veci, legislatívnou úpravou súdneho procesu, správaním účastníkov konania a v konečnom dôsledku objektívnou možnosťou súdu rozhodnúť vec včas pri zachovaní poradia veci podľa dátumu ich nápadu na súd.

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom napadnutého rozsudku, že v prejednávanej veci neboli splnené podmienky pre záver, že v nej došlo „k zbytočným prieťahom“ spĺňajúcim podmienky nesprávneho úradného postupu. V tejto veci nebola podaná sťažnosť na prieťahy predsedovi súdu a tento nekonštatoval pri prešetrovaní, že došlo zo strany súdu k zbytočným prieťahom. Podobne disciplinárny súd pre zbytočne prieťahy nezistil, že by sa konajúci sudca dopustil disciplinárneho previnenia. Takýto zbytočný prieťah preskúmvanej veci nevyplýva ani z rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ani z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, v ktorej by bolo konštatované, že sa porušilo právo žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Aj keď to má pre konečné rozhodnutie v preskúmvanej veci len doplňujúci význam, je možné súhlasiť s tým, že žalobca nepreukázal žiadnym spôsobom dôvody pre priznanie uplatnenej náhrady skutočnej škody a nemajetkovej ujmy. Výšku uplatňovanej skutočnej škody žalobca zjavne len odhadol, čo je v takomto prípade neprípustné. Preukázané nebolo ani splnenie podmienok na prisúdenie náhrady nemajetkovej ujmy. Ani jeden z tvrdených dôvodov žalobcu ničím nepodložil a nepreukázal. Nemožno akceptovať ako opodstatnený dôvod pre takéto priznanie tvrdenia, že neskorým rozhodnutím exekučného súdu, mohlo dôjsť k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným alebo k insolvenčnej povinnosti, prípadne, že táto situácia si vyžadovala kroky smerujúce k zabezpečeniu vymožiteľnosti pohľadávky a príslušenstva, pretože samotná žaloba tieto okolnosti udáva len ako možné riziká bez ich dostatočného podloženia a preukázania.

Je potrebné zdôrazniť, že nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi postupom súdu prvého stupňa v predmetnej exekučnej veci (ktorý v zmysle vyššie uvedeného nie je možné považovať ani za prieťahy v konaní) a eventuálnym vznikom škody alebo nemateriálnej ujmy.

Za opodstatnený nie je možné považovať ani ďalší žalobcom uvedený odvolací dôvod, že prvostupňový súd nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom, pretože zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 29.9.2014 vyplýva, že súd vykonal dokazovanie oboznámením oboch žalobcom predložených znaleckých posudkov.

Záverom je potrebné poukázať na skutočnosť, že samotná okolnosť zmeny súdneho exekútora nemôže mať vplyv na priebeh exekúcie a akokoľvek ovplyvniť jej priebeh, nakoľko, kým o tejto zmene povereného exekútora nie je právoplatne kladne rozhodnuté, je povinný v zmysle ustanovenia § 46 ods. 1 Exekučného poriadku sa o jej vykonanie postarať a pokračovať bez akýchkoľvek obmedzení v tejto exekúcie pôvodne vykonaním exekúcie poverený súdny exekútor.

Z týchto dôvodov odvolací súd v súlade s § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.

Úspech v odvolacom konaní mala žalovaná, preto jej v súlade s § 142 ods. 1 a § 224 ods. 1 O.s.p. vzniklo právo na náhradu všetkých účelne vynaložených trov odvolacieho konania. Žalovanej však žiadne odvolacie trovy nevznikli, ani nepodala návrh na náhradu takýchto trov. Preto odvolací súd nepriznal náhradu trov odvolacieho konania žiadnemu z účastníkov.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.